

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Έχουν και τὰ ζῶα παραδόσεις κ. Δαμαλά;

Ὁ κ. Μύλλερ διατείνεται ὅτι και εἰς τὰ ζῶα ὑπάρχουν παραδόσεις ὅπως και εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀναφέρει δὲ τὸ ἑξῆς γεγονός: αἱ μέλισσαι, αἱ ἄνευ κέντρου, ἐκ τοῦ γένους *Melipua* και *Trigona* κατασκευάζουσι τὰς κυψέλας των, ὅταν ὑπάρχη, ἐννοεῖται θέσις, ὀριζοντίως και εἰς μίαν σειρὰν μόνον, παρετήρησεν ὁ Μύλλερ ὅτι μία κοινωνία τοιούτων μελισσῶν ἔκτισε τὰς κυψέλας τῆς εἰς ἓνα κοίλωμα μεγάλου τίνος δένδρου καθ' ὅλως ἀνώμαλον τρόπον και ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ κοιλώματος· μετέφερε δὲ τὴν φωλεὰν ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν του και τὴν ἔθεσε πλησίον ἄλλων κυψελῶν μελισσῶν τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἔχουσῶν τὰς κυψέλας των καθ' ὀριζοντίαν τάξιν· ἀφοῦ παρῆλθεν ἐν ἔτος και ἀπέθανον αἱ μέλισσαι αἱ κτίσασαι τὰς ἀνωμάλους κυψέλας εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ δένδρου, ἡ διαδεχθεῖσα αὐτὰς νέα γενεὰ ἐξηκολούθει νὰ κτίζη πάντοτε κυψέλας ἀτάκτως διατεθειμένας και οὐχὶ ὀριζοντίως, ἀν και ὑπῆρχε ἐλεύθερος πλέον τόπος, και μολονότι ἔζων πλησίον τοῦ αὐτοῦ εἶδους μελισσῶν, πάντοτε διατηρουσῶν τὴν ὀριζόντιον τάξιν τῶν κυψελῶν.

Εἶνε περίεργον και σπουδαῖον τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἐνὸς μὲν δύναται ἐναργῶς νὰ μᾶς δεῖξη πῶς τυχαῖαι περιστάσεις ἀλλάζουσιν τὰ συστήματα ἐνὸς ζώου πρὸς ὀφέλιαν ἢ βλάβην του, ἀνεξαρτήτως πλέον τοῦ λόγου, ὁ-

προσέγγισίν του, μέριμνά του θὰ ἦτο ἡ ἐξεύρεσις τῆς τροφῆς του. Ἐτυχῶς δὲν ἦτο δύσκολος, διότι τὸ σῶμά του, ἀπὸ πολλοῦ συνειθισμένον εἰς τὰς στερήσεις, ἤρκειτο και εἰς τὸ ὀλίγον. Μερικὰ ἄγρια μῆλα ἢ ἀπίδια, καρποὶ τῆς κρυνέας ἢ λεπτοκάρυα, ἤρκουν νὰ δαμάσωσι τὴν πεινὰν του. Ὅτε τῷ ἔλειπον οἱ καρποὶ, ἤρκειτο εἰς μαλακὴν τινα ρίζαν ἢ εἰς τὸ στέγρ δένδρων τινῶν ὅπερ ἐξῆγε κάτωθεν τοῦ φλοιοῦ αὐτῶν. Ἐπίσης εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του κάστανά και κόμμιον τῆς ἀγριοκερασιάς.

Ὁ οὐρανίσκος του εἶχε συνειθίσει εἰς τὴν στρυφνότητα και τὴν πικρίαν τῶν ἀγρίων καρπῶν· διεφιλονεῖαι τοῖς μοινοῖς τὸν καρπὸν τῆς δρυός· μὲ μίαν δρᾶκα βαλανιδίων ἐγευματίζεν ἐξαιρετὰ· δὲν περιεφρόνει και αὐτὰ ἔτι τὰ φυκοειδῆ χόρτα ἅπερ τῷ ἐφαίνοντο εὐάρεστα εἰς τὴν γεῦσιν. Ταῦτα ἦσαν ἡ τακτικὴ τροφή του. Ἄλλ' εἶχε και τὰς ἐκτάκτους, ὡς φέρ' εἶπεν, τὰ ὡά και τὰ νεογνά, ἅπερ εὕρισκεν ἐν ταῖς φωλεαῖς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐρώτων τῶν πιτηνῶν, τοὺς κονίλους οὖς συνελάμβανεν ἐν τῇ φωλεᾷ των, τὰ πτηνὰ ἅπερ ἐκυνήγει μετὰ θαυμασίας δεξιότητος και εὐκαμψίας και ἅπερ κατῶρθον νὰ συλλαμβάνη, τέλος πάντα τὰ ζῶα ὅσα περιέπιπτον εἰς χεῖράς του, ἐνίοτε δὲ και τὰ ὑπὸ τῶν σαρχοβόρων καταλειπόμενα και αἰμάσσοντα λειψάνα. Ὅτε δὲν ἐπέινα, ἔψηνεν ἢ μάλλον ἐξήραινεν τὸ κρέας εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔτρωγε τὰς αἰμασσούσας ἔτι νωπὰς σάρκας· τοῦτο δὲ κατ' ἀνάγκην

στις προσεκάλεσε τὴν ἀλλαγὴν ταύτην, και ἀφ' ἐτέρου μᾶς παρουσιάζει μίαν ἀναλογίαν παρομοίων ἀπλῶν ψυχικῶν φαινομένων ὑπαρχόντων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, καθ' ἃ δηλαδὴ λαοὶ τινεὶ ἐμμένουσιν εἰς τὰ πάτρια ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον εἴτε ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν οἰκιῶν, ἢ τὸν λοιπὸν κοινωνικὸν βίον, μολονότι ἤλλαξαν τόπους και συγχρωτίζονται μὲ ἄλλους λαοὺς.

Πολιτικὴ ἐπίδρασις κομήτου ἐν Κίνα.

Ὁ τελευταῖον φανεὶς μέγας κομήτης ἐν Κίνα ἔπαυσε και διώρισεν τόσους δημοσίους ὑπαλλήλους, ὅσους δύναται εἰς ἑλλην πρωθυπουργὸς νὰ παύσῃ και νὰ διορίσῃ, ἅμα φανῇ ὡς κομήτης εἰς τὸν κυβερνητικὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ Κινέζοι, οἱ πατέρες τῆς Ἀστρονομίας, δυστυχῶς σήμερον οὔτε ἐγγονοὶ πλέον τῆς ἐπιστήμης ταύτης δὲν εἶνε, και παρεξηγοῦν πολὺ τὰ οὐράνια φαινόμενα.

Οὕτω κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ τελευταίου κομήτου κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου φρονούντες ὅτι ἡ οὐρὰ τοῦ κομήτου εἶνε μία σπάθη ἐπικρεμαμένη ἐπὶ τοῦ κράτους των ὡς σπάθη Δαμοκλέους, και τὴν ὁποῖαν ἔστειλεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ τοὺς ὑποδείξῃ, ὅτι ἐπίκεινται μεγάλαι δυστυχίαι εἰς τὴν Κίνα. Οἱ δυστυχεῖς Κινέζοι καθ' ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἀπεχώριζον τοὺς λοξοὺς ὀφθαλμοὺς των ἀπὸ τοῦ κομήτου λαβόντος σχεδὸν παράλληλον μὲ τὴν ρίνα των διεύθυνσιν, ἀπελιθώθησαν, μετεβλήθησαν εἰς βάζα ἐκ τοῦ φόβου των πλέον. Ὁ αὐτοκράτωρ εὕρισκετο ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ· συνεκάλεσε συμβούλια ἐπὶ συμβουλίῶν περὶ τοῦ τί ποιητέον, ἐπὶ τέλους ἐκδίδει ἐν αὐτοκρατορικῶν διάταγμα, ὅπερ ἔλεγεν, ὅτι ὁ κομήτης σημαίνει, ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κράτους ἤμέλησαν νὰ πληροφορήσωσι τὸν αὐτοκράτορα περὶ τῶν δυστυχιῶν ἃς ὑφίσταται ὁ λαὸς, και ἐπομένως ἐστάλη παρὰ

ἔπραττε, διότι ἐξαιρέσει τῶν ξύλων οὐδὲν ἕτερον ἐκ τῶν ἀναγκαίων διεθέτε διὰ νὰ ἀνάψῃ πυρὰν.

Τὴν νύκτα ἐκοιμάτο ἐπὶ πτερίδων ἢ ξηρῶν φύλλων, ἅπερ συνήθροισεν ἐκ τοῦ δάσους και δι' ὧν ἔστρωσε κλίνην ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ σπηλαίου.

Τὴν ἡμέραν ὅτε δὲν εἶχεν ἐνάγκην νὰ ἐξέλθῃ ἔμμεν ἐξηπλωμένος ἢ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ χορτοστρώτου ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀκίνητος, μὲ ἡμικλειστοὺς ὀφθαλμοὺς, προσηλωμένους ἐπὶ τῆς φωτεινῆς γραμμῆς, ἥτις κατήρχετο ἀπὸ ὑψηλᾶ, ἐφαίνετο δὲ ἐν ἐκστάσει. Ἄλλὰ πάντοτε ἦν ἐν ρεμβασμῷ.

Οἴμοι! Τί ἡδύνατο νὰ σκέπτηται ὁ δυστυχὴς; Τὸ παρελθόν, τὰ ἔτη τῆς νεότητός του, τὰ δεινὰ του, ἢ ἐκείνους, εἰς οὓς ὄφειλε τὴν φοβερὰν ὑπαρξίν του; Ἴσως ἐσκέπτετο τὴν μητέρα του. Ἐπρεπε νὰ ἐνθυμῆται. Ἐπειτα δὲ τίς δύναται νὰ εἶπῃ ὅτι ἐν τῇ ἀγανεί και αἰωνίᾳ μοναξίᾳ του δὲν ἡδύνατο νὰ σκέπτηται, δὲν ἀπεπειρᾶτο νὰ διαρρήξῃ τὸν πέπλον τοῦ μέλλοντος;

Πόσα πράγματα τεθαμμένα, ἀπωλεσθέντα, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχωσιν ἐν αὐτῷ, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἀποκαλυφθῶσιν! Ἐν μὲν τῇ καρδίᾳ του θησαυροὶ περιπαθείας, τρυφερότητος, ἀφοσιώσεως, ἐν δὲ τῷ πνευματί του τὸ ἀπόρητον τοῦ παρελθόντος.

Εἰς ἐτέραν γωνίαν τοῦ σπηλαίου, ὑπῆρχε τυφέκιον δίκροτον κατασκουριασμένον, ὅπερ εἶχεν εὕρει ἐντὸς τοῦ δάσους. Τὸ πυροβόλον τοῦτο βεβαίως ἀνῆκεν εἰς λαθροθῆραν τινὰ,

τοῦ Θεοῦ ὡς σύμβολον ἐκδικήσεως κατὰ τῶν ἀναξίων ἀρχόντων τοῦ οὐρανοῦ κράτους του. Διατάσσει τὴν παῦσιν ὅλων τῶν ὑπαλλήλων καὶ αὐστηρὰν ἀνάκρισιν ὅλων τῶν κλάδων τῆς ὑπηρεσίας, καὶ διορίζει νέους ὑπαλλήλους.

Ἐὰν κατὰ γραμμὴν τεθῶσιν οἱ Πausανίαι Κινέζοι, θὰ ἀποτελέσωσιν ἴσως μῆκος μεγαλειότερον τοῦ μήκους τοῦ κομήτου.

Αὐτὴν τὴν φοβεράν κίνησιν τῶν ὑπαλλήλων ἐπέφερον ὁ κομήτης εἰς τὸ Οὐράνιον κράτος, ἀναγκάσας πολλοὺς Κινέζους νὰ περιπλανῶνται ὡς δορυφόροι κομήται (μὲ τὴν κόμην των ἐν εἰδει οὐράς) τοῦ ἀληθοῦς κομήτου εἰς τὰς ἀγανεῖς ἐκτάσεις τοῦ Οὐρανοῦ κράτους των.

Κύριε Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας! ἐπεθύμουν νὰ εἶχα ἓνα ὠραῖο βάζο τῆς πατρίδος σου, παρὰ τὰ μυαλά σου.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἐν χαρτοπαικτικῷ :

Παίζεται ἑκαρτέ.

Δύο παίζεται συνάπτουν ζωηρὸν διάλογον :

—Κύριε !

—Τί θέλετε ;

—Ἐκλέψατε !

—Ἐγώ ;

—Μάλιστα !

—Λοιπὸν θέλετε νὰ μὲ καταστρέψητε ;

—Ὅχι, νὰ τὰ μοιράσουμε.

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ

Ὁ Πρόεδρος πρὸς τὸν μάρτυρα :

—Τί ἐπαγγέλλεσαι ;

Ὁ μάρτυς πρὸς τὸν Πρόεδρον :

—Βαγαμπόντεν τῷ ἐξωτερικῷ !

(Ἱστορικόν).

Πατὴρ κλαίεται εἰς ἓνα τῶν ἐπιστηθίων φίλων του διὰ τὴν διαγωγὴν του υἱοῦ του.

—Μὰ δὲν τοῦκανες διόλου παρατηρήσεις ;

—Καὶ παίρνει ἀπὸ λόγια; Δὲν ἀκούει παρὰ βλάκας . . Ἄν θέλῃς μίλησέ του.

Ἡ Σοφοῦλα μὲ τὴν μητέρα της εἰς τὰ Χαφτεία περιπατοῦσα τὴν κυριακὴν, ἀφίνει αἰφνιδίως ψιλὴν κραυγὴν

—Τί τρέχει, τῆς λέγει ἡ μαμὰ της.

—Δὲν βλέπεις, ἓνας ἀχρεῖος μὲ τσίμπησε.

—Καὶ τί μὲ μέλει; Ἐμένα, ἀφοῦ εἶσαι ἄπανδρεμένη ;

—Μ' ἀγαπᾷς τρελλὰ, Ψιψιψικά μου ;

—Ἄν σ' ἀγαπῶ Πισπιρούνη μου ;

—Βέβαια, τώρα ποῦμεθα νιόπανδροι, τὸ καταλαμβάνω ἀλλὰ αὔριον, νὰ τύχη καὶ ἄπεθάνω . . . τσοῦπ, θὰ πάρῃς ἄλλονα.

—Ὄ ! τί ζουλιάρης ! Σοῦ λέγω πῶς δὲν θ' ἀγαπήσω ἄλλονα ἀπὸ σένα.

—Ὄμ.

—Ἐ ! πέθανε λοιπὸν, καὶ θὰ δῆς.

ὅστις καταλήφθῃς ὑπὸ τῶν φυλάκων εἶχε ρίψει αὐτὸ ἐντὸς βράτου. Ὁ δρομεὺς τῶν δασῶν πολλάκις παρέστη μακρόθεν εἰς θύραν, εἶχεν ἀκούσει τὰς ἐκπυροσκορητικὰς καὶ εἶδε πίπτον τὸ θήραμα· ἐγνώριζεν ἄρα τὴν χρῆσιν τοῦ πυροβόλου· ἐπὶ πολὺ εἶχε μελετήσει τὸν μηχανισμόν αὐτοῦ, τὸ ὅποιον κατέστη ἰδιοκτησία του, ἀλλὰ μὴ ἔχων πυρίτιδα, βολὴν, καψύλια δὲν μετεχειρίσθη ποτὲ αὐτό.

Ἡμέραν τινὰ εἶχεν εὖρει ἀκόμη ἐντὸς ἀτραποῦ μάχαιραν θηρευτικὴν καὶ μετὰ τινὰ χρόνον παλαιὸν κάλαθον λησμονηθέντα ἐντὸς ἀδένδρου τόπου. Ἐλλείψει ἄλλων εὐνόητον ὅτι ἡ μάχαιρα πολὺ τοῦ ἐχρησίμευεν. Ὅσον δὲ διὰ τὸν κάλαθον, τοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς δεῖγμα πρὸς κατασκευὴν καὶ ἄλλων διαφόρου μεγέθους, ὅπου ἔβαζε τὰς προμηθείας του. Ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ὑπῆρχε σωρὸς μετασχηματισθεῖς εἰς σιταποθήκην. Ἐκάστη κοιλότης ἐχρησίμευεν ὡς κιβώτιον ἢ ἀρμάριον. Πλησίον σωροῦ λεπτοκαρῶν σωρὸς δρυοβαλάνων, καρῶν, παντοίων ὀπωρικῶν, τῶν μὲν πρασίνων, τῶν δὲ ἀποξηρανθέντων ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καστάνων, δέσμη ριζῶν χόρτου. Ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς κατοικίας του εἶχε κατασκευάσει μικρὸν περίβολον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε ρίψει χιλιάδας κόχλων· ὁ δὲ γῆνιός οὗτος πνευμονίας ἦν μία τῶν εὐωχιῶν του. Πολλοὶ κατάρθουν νὰ διαφυγῶσιν, ἀλλὰ μικρὸν ἐκ τούτου ἀνησύχει, διότι ἂν δὲν συνελάμβανεν τούτους φεύγοντας ἡδύνατο εὐκόλως ν' ἀνεύ-

ρη ἐτέρους. Ἄπαντα ταῦτα συνηγμένα, κεκομμένα, ἦσαν αἱ τοῦ χειμῶνος προμήθειαι του.

Δὲν εἶχε μαντεύσει ὅτι, τοῦ χειμῶνος ἐλθόντος, ὅτε πῆγνυται, πάντα δὲ εἶνε κεκαλυμμένα ὑπὸ τῶν χιόνων, δὲν εὐρίσκειται τίποτε πλέον ἐντὸς τοῦ δάσους· οὐχί, δὲν εἶχε μαντεύσει τοῦτο, ἀλλὰ τὸ ἐγνώριζεν ἐκ πείρας, διότι ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἔζη ἐν ἀγρία καταστάσει εἶχεν ἰδεῖ ἀνανεομένους πάσας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους. Ἐνεκα τῶν προφυλάξεων, ἂς ἐλάβεν, ὅτε ἐποίει ἐκδρομὰς ἐντὸς τοῦ δάσους, πολλοὶ μῆνες παρῆλθον καὶ οὐδεὶς συνίντησεν ἢ παρετήρησεν αὐτόν.

Ἐν Μαρέιλ, ὡς προείπομεν, ἐνομίζετο ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείπει τὸ δάσος καὶ ὅτι μετέβη ἀλλαχοῦ ἵνα ζητήσῃ ἄσυλον. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ κατὰ νοέμβριον, κυνηγοὶ εὗρον αὐτὸν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ρουακίου, περὶ οὗ ὠμίλησαμεν.

Ἐχὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, κοιμώμενος ἢ βυθισμένος εἰς τινὰ τῶν ρεμβασμῶν του, δὲν εἶχεν ἀκούσει αὐτοὺς ἐλθόντας. Ὡς πάντοτε, ἀφοῦ ἐλούσθη, ἐξηπλώθη ἐκεῖ μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἀταραξίας, διότι τὸ μέρος ἦν σκοτεινότερον, τὸ μᾶλλον ἔρημον τοῦ δάσους, εἰς τὸ ὅποιον ποὺς ἀνθρώπινος οὐδέποτε ἐπάτησεν. Οἱ κυνηγοὶ ὀλίγα ἀπείχον ἀπ' αὐτοῦ βήματα, ὅτε ὁ κρότος κλάδου τινὸς τρίξας ὑπὸ τὸν πόδα προσέβαλε τὴν ἀκοὴν του. Ἐφρικίασεν, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησεν ὅπως τὸ θῆριον ὅπερ φοβεῖται μὴ καταληφθῇ.

(ἀκολουθεῖ)